

Beste Elisabeth,

Veel van je observaties in je brief gaan over een zoektocht naar de essentie: “Als je de kern van wat je doet snapt, [...], kun je het aan de wereld tonen.” “Hoeveel is eigen? Wat bepaalt de context?” “Eerst goed jezelf zien, dan komt er ruimte voor anderen.” “Wat is de essentie van iets?” “Meer vragen tot er geen vragen meer zijn.”

Het zijn vragen die ons ook bezig houden in onze verkenning naar de betekenis van kunst en cultuur in de samenleving. Kunnen we die essentie vinden? En als dat lukt, kunnen we die dan ook zo verwoorden dat anderen het begrijpen? Of nog belangrijker: helpt het bij het maken van besluiten die bijdragen aan het versterken van de betekenis van kunst en cultuur in de samenleving?

Hoe goed moet je jezelf kennen om er voor anderen te kunnen zijn? Hoe goed moet je de essentie van iets vatten om er mee te kunnen spelen? Hoeveel kennis hebben volksvertegenwoordigers, bestuurders en ambtenaren nodig om beleid te kunnen maken? Het zijn relevante vragen, waar geen éénduidige antwoorden op te geven zijn.

De zin die het meest bleef prikkelen in jouw werk is die van “meer vragen tot er geen vragen meer zijn.”

Stel je voor: er zijn geen vragen meer.....

Wat zijn antwoorden zonder vragen?

Enkel monologen,

Oneindig veel monologen?

Een onverstaanbaar hels kabaal?

Stel je voor: er zijn geen vragen meer.....

Wat zijn antwoorden zonder vragen?

Enkel losse woorden,

Een waaier van klankenflarden?

Een onverstaanbaar zacht geruis?

Met hartelijke groet,

Annemarth